

Phần 1

Vừa qua khỏi hồ bơi thị xã, Cúc đạp xe chậm chậm dọc theo hàng bàng xanh rợp bóng mát.

Đưa tay hất nhẹ những lọn tóc ra sau gáy Cúc nói với bạn:

- Đoạn đường này mát dịu làm sao ấy Ngọc Diệp há!

Ngọc Diệp ngồi sau lưng bạn tay áp sát chiếc cặp vào ngực, cô đáp như đồng tình:

- Ồ! Ngang qua con đường này mình thấy tâm hồn thư thả hơn nhiều đó Cúc.

Rồi chồm người đến gần mặt bạn hơn, Ngọc Diệp hỏi:

- Chắc Cúc hay chạy đường này lắm phải không?

- Sao Diệp hỏi thế?

Đưa tay chỉ khoảng sân rộng bên phải, Ngọc Diệp trả lời:

- Thì bạn Thuận của Cẩm chẳng hay đánh bánh ở đó còn gì!

Đáp xong Diệp nhanh nhẩu cười trêu bạn:

- Phải không? Bị ta nói trúng tim đen rồi đó.

Cúc đưa tay ra sau đánh nhẹ vào vai bạn:

- Đồ quỷ chỉ khéo ghẹo.

- Mà có đúng vậy không nào?

Cúc không trả lời, cả hai cô bạn thân thiết cùng cười lên rộn rã cho xe dừng sát lề đường, Cúc đề nghị:

- Mình ghé vào đây kiếm gì ăn đi Ngọc Diệp.

Không đợi bạn đồng ý, Cúc đã kéo tay Ngọc Diệp ngồi vào chiếc bàn nhỏ đặt trên bãi cỏ non bên đường.

Nhìn vào mặt bạn, Cúc chúm chím cười bảo:

- Hôm nay mình sẽ đãi nhỏ châu này nghe.

Rồi quay hẳn người Cúc gọi:

- Cho hai chén chè bưởi đi chị.

Cặp mắt buồn ánh lên. Ngọc Diệp hỏi bạn:

- Có hồi lộ gì thì nói?

Cúc liếc bạn thật dài:

- Làm gì mà phải hồi lộ nhỏ chứ? Đã tốn tiền mà còn bị hồi lộ thôi, phải hồi nãy ta cho nhà mi lộ bộ về nhà cho bỏ tật.

- Tật gì chứ?

- Thì tật hay ghẹo, không biết tới phiên mình ai ghẹo đây à nghen!

- Chùng đó hẳn hay. Bây giờ có dịp nào bỏ lỡ thì uống lắm.

Bị thua Cúc hâm he bạn:

- Ta mà biết được anh bạn của mi, ta quyết lòng sẽ trả đũa đến cùng đó.

Ngọc Diệp nghiêng đầu trêu bạn thêm:

- Vậy thì ta chẳng sợ điều đó. Mà nè nhỏ Cúc ơi! Bao giờ có thiệp hồng nhớ đừng quên ta nghe.

Cúc hóm hỉnh trước mặt bạn:

- Dĩ nhiên là không bỏ quên mi rồi.

Ngọc Diệp hứa:

- Chùng đó mình sẽ tặng Cúc một món quà đặc biệt.

Cúc tròn mắt hỏi:

- Món quà gì mà nghe hấp dẫn quá vậy?

Ngọc Diệp làm ra vẻ trịnh trọng:

- Một bộ đồ em bé thật đẹp.

Nghe câu nói của bạn Cúc giấy nẩy:

- Oái! Sao mi trù cho ta xui xẻo dữ vậy?

Ngọc Diệp vội lên giọng:

- Chuyện đó là chuyện bình thường chứ có gì gọi là xui xẻo. Nhỏ này ngộ ghê!

Cúc khoát tay:

- Thôi! Bỏ qua chuyện đó đi, vì nó thuộc về chuyện tương lai xa vời lắm. Bây giờ ăn xong tội mình về hay là dạo thêm một vòng cho mát nè?

Không trả lời thẳng câu hỏi của bạn. Ngọc Diệp than thở:

- Chiếc xe đạp của mình hư cả tuần nay chưa sửa kịp. Bắt Cúc chở đi học hoài, bộ không mệt sao mà còn rủ đi dạo nữa?

Nghe bạn nói Cúc cười tươi:

- Mươi bảy bẻ gãy sừng trâu mà lì! Bộ quên câu nói này sao mà còn hỏi vậy cô bé mộng mơ?

Chị bán hàng nghe nói cũng cười, khi vừa bung hai chén chè đặt trước mặt hai cô học sinh trẻ.

Cúc bảo bạn:

- Này ăn đi!

Ngọc Diệp vừa cầm chiếc muỗng quậy nhẹ, vừa buồn buồn ao ước:

- Phải chi mình được bản tính vui vẻ hồn nhiên như Cúc thì sướng biết bao!

Cúc trách bạn:

- Ai biểu Ngọc Diệp cứ ủ rũ, buồn bã hoài làm chi. Cặp mắt lúc nào cũng chứa một trời sầu.

Ngọc Diệp an phận:

- Gần như số mình là một ngôi sao xấu ấy. Mình muốn vượt qua mà không khỏi.

Cúc nói giọng thật tự tin:

- Cái gì rồi cũng qua thôi, cuối năm nay tốt nghiệp xong, tội mình sẽ lao vào Đại học, chỉ ráng cần mẫn chịu khó thêm vài năm nữa là hy vọng một tương lai trăn đầy rồi.

Giọng Ngọc Diệp càng đượm thêm nét u buồn đầy mặc cảm:

- Cúc thì có quyền hy vọng như thế. Với mình hết năm mười hai này không biết có vượt qua nổi không nữa?

Cúc an ủi bạn:

- Gì mà không nổi! Qua tết là thi học kỳ II kề bên rồi. Với tài học của Điệp mình bảo đảm đậu vào Đại học một cách dễ dàng thôi.

Ngọc Điệp đưa mắt nhìn ra khoảng trời xa xăm, mặc cho những lời nói khuyến khích tinh thần của bạn.

Tiếng Cúc kéo Ngọc Điệp trở về thực tại:

- Ngọc Điệp nè! Ý bồ thích vào Đại học nào?

Ngọc Điệp lắc đầu không trả lời.

Cúc hỏi tiếp:

- Giờ này rồi mà còn chưa chọn hay sao?

Ngọc Điệp vẫn lặng thinh.

Cúc nhắc khéo bạn thêm:

- Ê! Con gái cỡ tụi mình mà nghỉ học lơ mơ dễ bị "lượm" lắm đó cô bạn nhỏ ơi!

Ngọc Điệp thắc mắc:

- Bị "lượm" là sao?

Vừa đưa muỗng chè cho vào miệng, Cúc vừa cười như nắc nẻ cô giải thích:

- Bị "lượm" là bị anh chàng nào phải lòng, mang trầu cau sang rước nàng đem về nhà làm "nội trợ không lương" cho chàng ta ấy mà.

Nói dứt lời, Cúc nhanh nhẩu chồm người tới đưa tay "cốc" nhẹ vào đầu bạn trách đùa:

- Nhỏ này sao tối dạ quá chừng.

Ngọc Điệp khẽ cười:

- Thân phận con gái xấu xí như mình ai thèm cưới mà sợ.

- Xời ơi! Bộ Điệp xấu lắm sao mà không ai cưới?

- Mình thừa biết xấu đẹp tùy vào cái nhìn của mỗi người.

Cúc kết luận:

- Vậy còn gì mà đáng nói nữa đâu? Chỉ sợ nặng ký lô như mình mới bị chê nè!

Bây giờ Ngọc Điệp mới tròn xoe mắt hỏi lại bạn:

- Có noi giỡn không vậy bạn?

- Thật mà.

- Đừng hòng giấu được ta đâu nghe, cuối tuần nào mà ta ngồi trong nhà chả thấy anh chàng Thuận chạy chiếc Atila đỏ ngang qua để vào nhà mi.

Cúc cười như chông chế rồi than thở cùng bạn:

- Thì lần nào gặp ta ảnh cũng cảnh giác và đòi đưa ta ra nước ngoài.

Ngọc Diệp ngạc nhiên:

- Ra nước ngoài à!

Cúc phì cười trước vẻ ngạc nhiên tốt độ của bạn mình, cô nói:

- Anh Thuận bảo cho ta đi nước ngoài để dự thi “Người đẹp hạt nút” ấy mà!

Vỡ lẽ ra hai cô bạn đồng cười xoà.

Ăn xong Cúc còn đang trả tiền thì Ngọc Diệp đã bước vội ra dắt xe cô bảo với Cúc:

- Tới phiên mình chở Cúc nhé.

- Thân mi ôm yếu, nhắm chở ta nổi không mà đòi chở?

Ngọc Diệp hất mặt về phía bạn:

- Dư sức qua cầu. Đừng khi để ta chứ!

- Vậy há!

- Nào hãy lên mau!

Ngọc Diệp đèo Cúc ngồi sau, cô hạ thấp giọng hỏi bạn:

- Lúc này không giỡn nữa nghe. Mình hỏi thiệt bao giờ nhỏ và anh Thuận sẽ làm đám cưới?

Khẽ cười Cúc đáp:

- Chuyện của mình thì dễ thôi. Hai gia đình đã chấp thuận cả rồi, chỉ còn chờ mình gặt đầu. Ba mẹ mình có bảo là mình còn đang học và hãy còn nhỏ, để một vài năm nữa cũng chưa muộn.

Ngọc Diệp góp ý:

- Mình cũng thường nghe nói lập gia đình sớm quá cũng khổ lắm.

Bống Cúc đập vào lưng bạn kêu lớn:

- Ấy chết! Sắp tới đèn bốn ngọn rồi, đạp nhanh lên Ngọc Diệp ơi để về nhà cho kịp. Trời chuyển mưa mịt mù hết rồi kìa thấy không nào?

Ngọc Diệp ngược nhìn lên nền trời mù mịt, mây đen, cô than:

- Mẹ mình bảo tháng này đáng lẽ đã hết mưa rồi, mà sao hôm rày vẫn còn mấy đám mưa quá lớn.

Chân đạp vội vã. Ngọc Diệp thấp giọng nói thêm:

- Chắc là mưa cuối mùa hè Cúc?

- Ủ! Chắc là vậy. Mình ít khi nào quan tâm đến chuyện nắng mưa. Thôi đạp nhanh nào, coi chừng lại bị đèn đỏ nữa thì khôn.

Bống...

Một tiếng "bịt" khô khan.

- Úi chà! Đèn đỏ dừng lại mà sao đung dũ vậy?

Người thanh niên trạc ngoài hai mươi. Anh quay người lại sau câu nói bất ngờ của chính mình.

Trước mắt anh là một cô gái mặt xanh mét đang luống cuống xuống xe. Miệng lắp bắp:

- Thằng xe bị đứt rồi Cúc ơi!

Cúc cũng đã bước xuống đường cô hét hoảng kêu lên:

- Bê cái dè sau xe người ta rồi Ngọc Diệp ơi!

Cúc vừa vội vã bước tới phía trước định xin lỗi và điều chỉnh thì chợt cô mừng rỡ.

- Trời ơi! Anh Thuận, anh đi đâu vậy?

Thuận cười xoa vỗ vào vai bạn nói:

- Anh định chở bạn anh vào nhà Cúc nè.

Cúc còn đang ngơ ngác nhìn anh bạn của người yêu thì Thuận đã cười nhẹ tiếp:

- Anh xin giới thiệu đây là Hùng Mạnh, bạn thân của anh hồi học ở cấp III. Lâu lắm rồi tụi anh mới gặp lại nhau, vì vậy nên Cúc chưa có dịp biết đó thôi.

Rồi quay sang bạn, Thuận đưa tay về phía người yêu giới thiệu:

- Còn đây là Cúc vợ tương lai của mình. Và đó là...

Thuận chưa kịp giới thiệu, thì Cúc đã nhanh nhẩu:

- Ngọc Điệp bạn thân của Cúc.

Ngọc Điệp còn đang lúng túng, cô chào Thuận như một cái máy rồi quay nơi khác không dám nhìn thẳng Hùng Mạnh. Nét lo âu hiện rõ trên gương mặt cô bé. Ngọc Điệp cứ nhìn chăm chăm vào cái dè xe bị bể. Cô bối rối thật sự, thái độ lúng túng vì chưa biết liệu tính sao thì Cúc đã lên tiếng hỏi:

- Xe anh đâu mà bữa nay anh chạy chiếc Nouvo này vậy Thuận?

- Em của anh đã lấy đi, nên anh đi chung với Hùng Mạnh.

Cúc cũng thấy bối rối, cô nhìn Ngọc Điệp rồi bảo:

- Phải chi xe của anh Thuận thì dễ dàng dàng này lại của anh Hùng Mạnh thì...

Hùng Mạnh nhìn hai cô gái trước mặt anh cười thật tươi, anh nói:

- Của tôi thì đã sao?

Ngọc Điệp ấp úng:

- Điệp đã thắng lại không ngờ...

Cúc chữa lời tiếp bạn:

- Hôm qua xe mình đã bị hư hết một thắng chưa kịp sửa lại.

Ngọc Điệp nghe bạn nói mới hiểu ra. Hèn chi khi thấy trời chuyển mưa cô vừa vội vã đạp nhanh vừa lo trò chuyện với bạn. Đến khi chợt thấy đèn đỏ, cô mới lính quỳnh bóp thắng, thì thấy bên tay phải không ăn, cô đã mất bình tĩnh khi thấy chiếc xe Nouvo xề trước mặt. Hoảng quá cô vội bóp mạnh thắng bên trái. Ai dè nó lại bị đứt bất ngờ nên mới ụp thật mạnh vào chiếc xe Nouvo. Bây giờ biết nói sao để điều đình khi lại là xe của người lạ mặt.

Thấy rõ vẻ bối rối của Ngọc Điệp. Hùng Mạnh lên tiếng:

- Không sao đâu! Tôi về sửa lại.

Ngọc Điệp còn e ngại nói:

- Nhưng mà... nó bị hư nhiều lắm.

Thuận bật cười trấn an:

- Không có gì đâu cô Điệp, Hùng Mạnh về thay cái mới là xong ngay thôi.

Cúc đặt vấn đề:

- Vậy rồi tụi này làm cách nào để trả tiền lại cho anh Hùng Mạnh?

Thuận vỗ vào vai bạn một cái thật mạnh, anh nhìn Cúc và Ngọc Điệp nói lớn:

- Nhắm nhò gì ba cái lẻ tẻ này. Hùng Mạnh thừa sức mua một lần cả mấy chiếc xe thế này. Con của Đại Gia mà, phải không Hùng Mạnh?

Nở nụ cười thật nhẹ. Đưa ánh mắt nhìn Ngọc Điệp - Hùng Mạnh nói:

- Dạ không dám, nhưng xin hai cô đừng bận tâm đến chuyện chiếc xe của tôi nữa.

Thuận hồi thúc:

- Thôi mình đi nhanh lên nào! Mãi lo nói đèn xanh đã mấy lượt rồi, coi chừng bị mắc mưa cả đám đấy.

Cúc cũng giục Ngọc Điệp:

- Thôi bạn hãy mau lên xe để mình chở về nhà cho kịp trận mưa sắp đến rồi kìa.

Nhìn Thuận đang nổ máy xe, Cúc nói lớn:

- Anh Thuận chạy trước đi, em đưa Ngọc Điệp về nhà xong rồi em sẽ về theo sau.

Ngọc Điệp đưa tay vuốt những giọt mồ hôi rịn lấm tẩm trên trán. Vừa ngược lên cô chợt thấy Hùng Mạnh ngoáy lại đưa ánh mắt thật đằm ấm nhìn cô, môi anh điểm nụ cười...

Buổi trưa tan trường nắng thật gay gắt. Hơi nóng từ mặt nhựa hắt lên như muốn làm cháy bỏng da kẻ đi đường.

Ngọc Điệp cũng nhanh chân đạp vùn vụt trên chiếc xe của cô, cố tranh thủ về đến nhà. nhớ lại năm rồi, mỗi chiều tan trường cô và Cúc thường cho xe chạy thật chậm, cười nói huyền thuyên, mặc tình cho tóc tung bay theo từng cơn gió chiều mát dịu.

Sắp quẹo ở ngã tư, bỗng cô nghe tiếng gọi thật gần:

- Cô Ngọc Điệp!

Ngọc Điệp chưa kịp quay lại đã nghe tiếng hỏi càng gần hơn:

- Cúc đâu mà Điệp về có một mình vậy?

Ngọc Điệp còn ngờ ngợ thì cô chợt nhớ ra khi anh thanh niên nở nụ cười thật đậm ấm nhìn cô.

- Dạ, hôm nay nhà Cúc có đám nên nhỏ ấy nghỉ học.

Vẫn giữ nguyên nụ cười thật tươi trên môi anh hỏi:

- Ngọc Điệp còn nhớ tôi không?

Cô sượng sùng khi nhớ lại chuyện mình đã đụng xe của anh ta hôm nọ nên đáp thật khẽ:

- Dạ nhớ. Anh có phải là... Hùng Mạnh bạn của anh Thuận?

- Đúng rồi!

Hùng Mạnh cố tình không nhắc lại chuyện “tai nạn” hôm nọ. Riêng Ngọc Điệp mang tâm trạng như một kẻ tội phạm. Cô cứ lom khom như cố nhìn xem chiếc xe phía sau của Hùng Mạnh sửa chữa.

Hùng Mạnh cho xe chạy thật chậm để kèm song song với xe Điệp. Anh nhìn thẳng phía trước, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang Ngọc Điệp bằng cặp mắt sáng đầy vẻ tự tin.

Anh hỏi chuyện Ngọc Điệp:

- Năm nay là năm thi tốt nghiệp, Ngọc Điệp có đi học thêm không?

Ngọc Điệp đưa tay nắm nhẹ tà áo dài bị phất theo chiều gió cô trả lời:

- Dạ có chứ anh. Điệp học tẹt lăm không biết có tốt nghiệp nổi không nữa.

- Ngọc Điệp nói khiêm nhường đó thôi, chứ tôi cũng đã biết rồi.

Nhường cặp mắt tròn xoe, Điệp nhìn Hùng Mạnh hỏi với vẻ thật ngạc nhiên:

- Anh đã biết cái gì?

Hùng Mạnh cười:

- Thì biết Ngọc Điệp là một học sinh loại giỏi của lớp, chứ không tẹt như Điệp nói đâu.

- Ai bảo với anh như vậy?

Ngọc Điệp trở mắt hỏi cùng lúc Hùng Mạnh đưa ánh mắt nồng ấm nhìn sang đáp:

- Qua Cúc tôi đã biết được nhiều về Ngọc Diệp rồi.

Ánh mắt của Hùng Mạnh làm Ngọc Diệp nghe bồi hồi. Mồ hôi cô toát ra gây cảm giác như lạnh cả người giữa buổi trưa nắng oi bức, một cảm nghĩ len lén của bản nhạc "Ngày xưa Hoàng Thị" thoáng qua tâm tư "Em tan trường về... anh theo... Ngọc về..."

Đó là câu thông dụng mà bạn bè cùng lớp cô hay trêu ghẹo nhau mỗi khi phát hiện được một trường hợp đưa đón nào của bạn. Chẳng lẽ bây giờ lại đến lượt cô rồi sao? Cô ái ngại đưa mắt nhìn quanh xem có nhỏ nào "lén phén" ở đoạn đường này mà bắt gặp cô không. Nhưng may mắn làm sao! Tuyệt nhiên cô không thấy một bóng quen nào, vì hầu như ai cũng đã cố tranh thủ lẩn trốn cái nắng.

- Có phải như vậy không Diệp?

Tiếng Hùng Mạnh hỏi lại làm cô lúng túng gượng trả lời:

- Cái con nhỏ ấy nói không đúng đâu, anh đừng có nghe nó.

Hùng Mạnh cãi nhẹ:

- Nhưng chắc chắn Cúc nói không sai đâu.

- Sao mà anh biết?

- Vì nhìn Diệp là tôi đã đoán được như thế rồi.

Ngọc Diệp sững sốt:

- Bộ anh Mạnh biết xem bói hay sao?

Hùng Mạnh bật cười khi nghe câu hỏi của Ngọc Diệp.

- Tôi đâu có biết gì về bói.

- Vậy mà hồi nãy anh nói... nhìn mặt Diệp là anh đã đoán được...

Hùng Mạnh cười trước vẻ ngô nghê của Diệp và không khí thân mật giữa hai người như có tự lúc nào. Mạnh cố tình cho xe mình chạy thật gần xe Ngọc Diệp, anh nói khéo:

- Khỏi phải làm thầy bói. Ai nhìn Ngọc Diệp mà không biết là thông minh chứ.

Ngọc Diệp với vẻ thẹn thùng, cô giương tròn mắt nai nhìn kỹ Mạnh hơn.

- Anh nói quá đáng.

Giọng Hùng Mạnh triu mến:

- Không quá đáng đâu cô bé ơi!

Ngọc Diệp mỉm cười nhẹ, cô cho xe chạy thật chậm, để lùi lại phía sau xe của Mạnh. Mắt cô cứ dán vào phía sau chiếc xe của Mạnh mà cô đã đụng bị hư hôm nọ.

- Hiểu ý Hùng Mạnh vừa cười vừa lên tiếng:

- Tôi đã về thành phố thay cái mới rồi.

Ngọc Diệp lặng thinh một chút rồi khẽ hỏi:

- Tồn hết bao nhiêu tiền, để có dịp Diệp gửi trả lại cho anh.

Sau câu hỏi là vẻ ngượng ngùng, bẽn lẽn làm cho đôi má trắng hồng của cô càng ửng hồng hơn. Cô vừa đạp xe vừa hơi cúi thấp đầu xuống không dám nhìn sang Hùng Mạnh.

Biết rõ tâm trạng khổ sở của cô bé đang chạy song đôi với mình Hùng Mạnh thấy tội và buồn cười làm sao ấy...

Anh liền quay sang cười ngất:

- Có xứng đáng là bao mà Ngọc Diệp đòi trả lại.

- Phải nhiều tiền lắm chứ đâu phải là ít.

Bằng giọng trầm ấm ẩn chứa một tình cảm đã nhuốm trong lòng từ ngày mới gặp. Hùng Mạnh vừa đưa ánh mắt đầy thiện cảm vừa mỉm cười cùng Ngọc Diệp.

- Thôi đi cô bé ơi! hãy để tư tưởng tập trung vào việc học, đừng bận tâm gì chuyện con con không đâu này.

Hùng Mạnh nghĩ thầm, chưa có dịp để anh nói rõ cho cô biết anh còn có thể muốn đánh đổi tất cả để được gần bên cô, để được trò chuyện và ngắm nhìn một cô bé ngây thơ trong sáng như một đoá hoa hồng vừa chớm nụ.

Vẻ luống cuống, lo âu của ngày đầu anh gặp cô còn hiện trên gương mặt trái xoan lúm hai đồng tiền trên má, với đôi mắt đen láy, long lanh như sắp khóc đã cuốn hút hồn anh khi cô nhìn anh như thú nhận phạm lỗi.

Sau đó anh mới dò dẫm hỏi thăm về Ngọc Diệp qua Cúc. Cũng may mắn cho anh, khi anh được hai bạn Thuận và Cúc nói thật nhiều về Ngọc Diệp cho anh biết. Họ lại còn đôn đốc anh tìm cách thân thiện với Ngọc Diệp để tiến xa hơn nữa. Đến bây giờ anh thầm mãn nguyện là đã được làm quen và kết thân với cô bé ấy.

Tiếng Ngọc Diệp cắt đứt dòng tư tưởng của anh:

- Anh định để cho Diệp mắc nợ anh à?

- Ô! Tôi có nói Diệp nợ tôi hồi nào đâu mà sợ mắc nợ?

Ngọc Diệp vội nói nhanh:

- Vậy là Diệp xin lỗi về chuyện hôm trước, và bây giờ thành thật cảm ơn anh, vì anh đã tự nguyện xoá nợ cho Diệp.

Hùng Mạnh hóm hỉnh trách nhẹ:

- Ngọc Diệp đừng khách sáo, Muốn xoá món nợ này tôi xin được hỏi Diệp một điều.

Lấy làm lạ cô hỏi:

- Anh muốn hỏi điều gì?

- Ngọc Diệp có xem tôi như một người anh không?

Nhìn thẳng con đường trước mặt, Ngọc Diệp dịu dàng đáp:

- Thì Diệp đã chẳng gọi bằng anh là gì, nếu không thì Diệp đã chẳng dám tiếp chuyện nhiều như thế này đâu.

Mừng rỡ ra mặt, Hùng Mạnh nhìn Diệp hỏi:

- Hân hạnh cho anh quá! Chiều nay là thứ bảy, cô bé có rảnh không?

Không hiểu hết ý Hùng Mạnh, cô trả lời thật tự nhiên:

- Năm học này bài vở tràn đầy, tụi em đua nào cũng tranh thủ học muốn ngộp thở luôn.

Nhìn thẳng Diệp lấy một tay che lên đầu làm bóng mát. Anh hỏi:

- Nắng quá sao Ngọc Diệp không đội nón?

- Dạ, tại tụi em đã quen như thế này rồi.

- Mấy cô không sợ bị nắng ăn hay sao? Nhất là Diệp mà đi nắng thế này hoài sẽ mất đi làn da trắng mịn trời ban thì ửng lấm.

Đang tự nhiên nên khi nghe Hùng Mạnh nói thế, cô nữ sinh trẻ e thẹn quay mặt sang hướng khác.

Lần đầu tiên tiếp chuyện với "đàn ông con trai" nên nãy giờ cô nghe hai bàn tay mình lạnh ngắt và run làm sao ấy! Cô đã cố ra vẻ tự nhiên để che giấu sự hồi hộp làm con tim đập thật mạnh trong lồng ngực từ khi cô thấy Hùng Mạnh tới giờ.

Ngày đầu tiên gặp và được biết Hùng Mạnh, dù trong tâm trạng lo âu vì lỡ đụng làm huxe "người ta". Nhưng sao cô vẫn không quên được nét hoà nhã, vui vẻ. Nhất là cái ánh mắt ngày ấy của anh đã thu hút cô tự lúc nào.

- Ngọc Diệp này!

Tiếng kêu của Hùng Mạnh làm cô giật mình. Cô quay lại đã thấy ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn cô. Ánh mắt ấy làm cô bối rối quá!

Hùng Mạnh hỏi:

- Gần đến nhà Diệp rồi phải không?

Ngọc Diệp lí nhí:

- Dạ, sắp đến rồi.

Bất giác Hùng Mạnh lại hỏi:

- Diệp không mời anh vào nhà sao?

Cô le lưỡi rồi ấp úng:

- Dạ, không dám.

Ngảng qua nhìn cô, anh lại hỏi:

- Tại sao không dám?

Diệp thật thà trả lời:

- Vì từ trước đến giờ chưa có bạn trai nào đặt chân đến nhà Ngọc Diệp cả.

- Chắc tại Diệp không mời người ta như anh bây giờ chứ gì?

Ngọc Diệp đáp lại câu hỏi của Hùng Mạnh bằng một nụ cười.

- Thôi đến nhà rồi Diệp xin phép anh nhé!

- Anh hy vọng hôm nào được gặp lại Ngọc Diệp nghe.

Cô trả lời anh bằng cái gật đầu.

Hùng Mạnh từ giã Ngọc Diệp bằng sự nuối tiếc ngẩn ngơ. Anh ngoái lại để nhìn dáng yêu kiều của cô bé vào đến tận cổng nhà, Mạnh mới cho xe chạy thẳng về hướng nhà Cúc.

Tâm hồn anh sao cứ vu vơ tự hỏi:

"Người đâu gặp gỡ làm chi,

Trăm năm biết có duyên gì hay không?

- Mình ghé vào chợ kiếm gì ăn đi anh Thuận.

Cúc cho xe chạy đến thật gần người yêu rồi lên tiếng đề nghị.

Thuận ngồi sau lưng Hùng Mạnh nhìn sang cười hỏi:

- Bộ mấy cô bé bị kiến cắn bụng rồi hả?

Cúc cười híp mắt trả lời:

- Chưa cắn nhưng chỉ mới bò nhột nhột thôi.

Đập nhẹ vào hông bạn Thuận bảo:

- Thôi mình ghé vào chợ trước mặt cho mấy cô ăn, kéo không mấy cô nằm vạ thì nguy cho mình lắm.

Tiếng Cúc cười vang:

- Biết điều như thế thì tốt lắm đó bạn.

Hùng Mạnh cũng vui lây nói đùa:

- Mình chả biết gì hết, chuyện đi này Thuận chịu trách nhiệm hoàn toàn đó nhé.

- Sao lại là mình chịu trách nhiệm?

Thấy bạn thắc mắc Hùng Mạnh giải thích:

- Chứ mình chẳng phải là khách từ xa được các bạn hướng dẫn đi du ngoạn là gì.

Từ nãy giờ ai cũng lên tiếng chỉ có Điệp ngồi sau lưng Cúc không nói lời nào. Cô chỉ nhẹ cười theo các bạn, trong lúc ánh mắt mãi ngó mông ra những hàng cây xa tít.

Hùng Mạnh gọi chuyện:

- Phải vậy không Ngọc Điệp?

Cô quay lại chưa biết nói sao thì Thuận đã vỗ mạnh lên vai Hùng Mạnh:

- Bộ kiếm đồng minh để bênh vực tiếp hả?

Cúc cũng tiếp lời Thuận:

- Anh Hùng Mạnh này khôn ghê đấy nhé!

Hùng Mạnh bảo chữa trong lúc cho xe chạy chậm lại, anh nhìn Điệp:

- Thấy anh ở xa đến, hai "ông bà" cứ ăn hiếp phải không Điệp?

Sau câu nói của Hùng Mạnh cả bốn người cùng cười ồ thật vui vẻ.

Chuyến đi này là do Thuận và Cúc sắp xếp để tạo cơ hội thuận tiện cho Hùng Mạnh thân thiện và gần gũi Ngọc Điệp hơn.

Vì thấy Ngọc Điệp có tính rụt rè e lệ, đã bao lần cô từ chối không dám mời Hùng Mạnh đến nhà, cả những lần anh cố tình mời cô đi uống nước riêng. Thuận và Cúc thấy tội cho Mạnh khi thứ bảy tuần nào anh cũng tranh thủ từ thành phố xuống. Để rồi ngày hôm sau đành phải thiếu não quay trở về lo việc học hành.

Hùng Mạnh và Thuận đã quen nhau từ những năm cuối cấp ba. Đến khi là sinh viên lại học chung một trường ở tại thành phố.

Gia đình Thuận đã dời về Tỉnh gần hai năm nay. Theo lời tâm sự của Thuận với Hùng Mạnh, vì gia đình sa sút nên ba mẹ Thuận đã phải nhượng lại ngôi nhà ở trên thành phố, về đây mua căn phố gọn hơn đủ cho gia đình ở. Số tiền còn lại đầu tư vào công việc làm ăn và hy vọng nuôi Thuận học hết Đại học.

Hai người từng là Đôi bạn rất thân thiết và cách xa nhau đã lâu. Mấy lúc gần đây Thuận nhớ bạn và điện lên rủ Mạnh xuống nhà chơi. Hùng Mạnh cũng muốn tìm không khí yên tĩnh ở quê nên nhận lời bạn ngay.

Hùng Mạnh là người sống tại thành phố từ nhỏ, anh ít khi đi xa gia đình, nên cứ mỗi lần xuống tỉnh chơi là anh chỉ biết nhà của Thuận và chỉ nhờ Thuận hướng dẫn anh đi đó đây.

Chính ngày Thuận rủ anh lại nhà Cúc chơi anh mới có dịp gặp Ngọc Điệp. Bóng hình cô nữ sinh mảnh mai, nhu mì ấy đã làm cháy bỏng tim anh. Những cuộc vui, những cô gái trang đài ăn mặc hợp thời trang ở thành phố không lôi cuốn được anh.

Suốt một tuần miệt mài học tập, anh chỉ mong cho mau đến cuối tuần để anh “vèo” một cái xuống tận An Giang mong gặp lại cô bạn có đôi mắt đen láy, long lanh nhìn anh mỉm cười. Lòng anh cảm thấy ấm áp, bao nhiêu mệt mỏi khi phải vượt đoạn đường xa hầu như tan biến mất trong anh.

Cúc nói với vẻ hăng hái:

- Mình đi thẳng Lăng Viên núi Cẩm trước. Lúc về sẽ viếng núi Sam.

Ngọc Điệp lo ngại:

- Chiều nay mình có về kịp không?

- Chắc chắn là kịp thôi. Năm ngoái mình và anh Thuận đã đi chơi thoải thích, đến lúc về nhà mới khoảng bảy giờ tối.

Ngọc Diệp càng lo ngại hơn:

- Như vậy là tối lắm Cúc à!

Thấy vẻ lo ngại của Diệp, Thuận liền trấn an:

- Không sao đâu, chiều qua anh và Cúc đã xin phép bác gái đàng hoàng rồi.

Cúc trêu bạn:

- Chắc Diệp sợ về bị mẹ đánh đòn phải không?

Ngọc Diệp còn vẻ rối rắm thì Cúc đã tiếp tục tấn công:

- Để mình bảo anh Hùng Mạnh chịu đòn thế nhen.

Diệp đập nhẹ vào mông bạn:

- Quí nè! Nói gì kỳ quá!

Thuận cũng lắt léo như Cúc:

- Thì anh cũng định bảo Hùng Mạnh chịu đòn thay cho Diệp đó. Anh chưa kịp nói thì...

Hùng Mạnh ngắt lời Thuận:

- Bây giờ hai "ông bà" lại quay mũi dùi ăn hiếp đến Diệp nữa rồi phải không?

Thuận cười dòn nói một cách ý nhị:

- Cúc ơi! Thấy không em. Chưa chi người ta đã bênh nhau dữ dội, chắc hai đứa mình nói không lại đâu.

Cúc bồi thêm:

- Thì ông bà xưa mình đã từng nói: "Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu" là gì? Ý chưa dứt. Cúc còn nhớ câu: "Thương em mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo anh cũng qua" phải không anh Mạnh.

Nói xong Cúc cười thật lớn như đắc ý. Thuận cũng cười ngất theo câu nói của người yêu mình.

Ngọc Diệp then thùng vì biết mình bị gheo, cô phát vào vai Cúc một cái thật mạnh.

Cúc lạ lên:

- Úi da! Thôi em trả xe lại cho anh Thuận nè. Em mà chở nhỏ Điệp này đi chơi về ngày mai chắc xuống ký mất.

Nói xong, Cúc cố tình dừng xe lại Ngọc Điệp xuống xe, cô còn đứng xơ rớ ra đó thì Thuận đã cầm lái chiếc xe của mình, Cúc thừa thế leo lên hai tay ôm ngang hông Thuận, miệng cười bảo:

- Thôi thì phe nào đi theo phe nấy đi cho tiện.

Thuận cũng ăn ý vọt xe mất hút.

Ngọc Điệp, vai mang chiếc túi du lịch nhỏ, cô luống cuống nhìn theo xe bạn thì Hùng Mạnh đã nói thật lịch sự:

- Ngọc Điệp lên xe để anh chở theo Thuận và Cúc.

Ở tâm trạng thật sự lúng túng, Điệp còn dùng dằng chưa muốn lên thì Hùng Mạnh đưa một cái nhìn thật tha thiết:

- Hay là xe anh không xứng đáng để chở Ngọc Điệp?

Ánh mắt ấy làm Ngọc Điệp nghe tâm tư mình xao động mạnh, cô nhìn xuống tay mân mê chiếc nút áo.

- Dạ không đâu. Điệp không dám nghĩ thế.

Hùng Mạnh lại hỏi.

- Hay là người chủ xe không xứng đáng?

Ngọc Điệp ngẩng lên sừng sốt:

- Anh đừng nói thế.

Hùng Mạnh đứng đối diện Ngọc Điệp anh nhìn sâu vào đáy mắt long lanh sáng ngời của cô gái xinh xắn.

Giọng anh thật ngọt ngào:

- Đừng buồn thái độ của Thuận và Cúc, chắc họ muốn để mình tìm hiểu nhau. Ý anh cũng mong được vậy.

Ngọc Điệp càng e thẹn hơn, đầu óc cô rối bời, cô cắn nhẹ môi mắt không dám nhìn vào Hùng Mạnh. Ánh mắt như gởi tận khoảng trời mênh mông trước mặt.

Nụ cười của ngày đầu gặp gỡ đã in một nét sâu đậm trong tim cô từ lúc nào mà cô chưa xác định được. Cứ đến ngày thứ bảy mỗi tuần là cô như trông ngóng một bóng người, cô muốn thấy, muốn gặp lại miệng cười đã đi vào từng giấc ngủ chập chờn trong cô từ mấy lúc gần đây.

Nhưng sao nay đứng đối diện với người ấy cô nghe lòng quá hồi hộp. Đầu óc cô rối tuếch, cô không dám và cũng chẳng biết nói gì trong hoàn cảnh này. Rồi một mãnh lực từ đâu như thôi thúc, cô bước lên ngồi sau lưng Hùng Mạnh như một cái máy!

Hùng Mạnh trong tâm trạng thật vui, anh mỉm cười:

- Bấy lâu nay anh chỉ chờ mong được điếm phúc này đó Ngọc Điệp ạ!

Ngọc Điệp vẫn im lặng.

Có phải chẳng một sự ảm cúng đang ngự trị trong tâm hồn hai người?

Chạy được một khoảng đường ngắn vẫn chưa thấy bóng Thuận và Cúc đâu cả. Mạnh bảo:

- Hai “ông bà” ấy bỏ mình quá xa rồi.

- !!!

- Sao Điệp không nói gì hết vậy?

Điệp áp úng:

- Điệp biết nói gì đây?

Hùng Mạnh phá tan không khí nặng nề:

- Anh là người ở xa đến, còn đây là quê nhà của Điệp. Điệp hãy giới thiệu cho anh biết những đặc điểm quê hương của mình đi chứ.

- Điệp dốt lắm! Điệp ít có dịp đi đâu cả, chỉ có nhỏ Cúc là rành nhiều.

Không khí giữa hai người như đã được cởi mở. Hùng Mạnh bắt chuyện thêm:

- Chắc ba mẹ của Điệp khó lắm hả?

- Bây giờ ba Điệp đã mất rồi, chứ lúc còn sống, người cũng như mẹ em không khó với con cái lắm đâu. Có điều là đâu phải ra đấy, bừa bãi lộn xộn là coi chừng...

Mạnh cắt lời Điệp, anh góp ý vui:

- Coi chừng bị ăn đòn phải vậy không?

- Cái anh này...

Câu nói của Điệp chưa trọn, bỗng Mạnh tránh xe thành linh bị vấp một ổ gà lớn.

Bằng phản xạ tự nhiên, Điệp với tay nắm vào áo Mạnh để giữ thăng bằng. Và hai tay cô đã vô tình ôm ngang hông Mạnh. Cô sượng sùng rút tay vội vàng khi vừa qua khỏi cái ổ gà "quái ác" kia.

Lòng còn nghe ngượng ngùng và bồi hồi. Ngọc Điệp đưa tầm mắt thật xa nhìn dãy núi xanh biếc đã sừng sững hiện ra trước mắt.

Riêng Hùng Mạnh nghe luyến tiếc giây phút bất ngờ nhưng đầy thú vị ấy. Màu sắc trước mắt anh rực rỡ hơn, anh thấy vạn vật thật tươi vui, tất cả những âm thanh xung quanh anh đều như tiếng nhạc thánh thót của một bản tình ca tràn đầy hạnh phúc.

Cảm giác đầm ấm lan toả giữa hai tâm hồn trẻ đã xoá được bao nỗi nhớ nhưng còn lẫn khuất trong thình lạng từ bấy lâu nay.

Ngọc Điệp vẫn nín lặng.

Qua khoảnh khắc êm đềm ấy Hùng Mạnh lấy lại bình tĩnh:

- Anh xin lỗi vì đã không thể nào tránh được ổ gà đó.

Giọng nói ngọt ngào khẽ thốt nhẹ bên tai Hùng Mạnh:

- Dạ đâu có gì mà anh phải xin lỗi Điệp.

Hùng Mạnh lại khiêm tốn:

- Anh lái xe quá tệ phải không Điệp?

- Anh nói quá lời, gặp tình huống đó thì ai cũng phải vậy thôi.

Ánh nắng mai buổi sớm hoà lẫn cái mát dịu của những làn gió thoảng hất nhẹ vào tâm hồn hai người bạn trẻ.

Một ý nghĩ trỗi dậy, anh bất ngờ hỏi Ngọc Điệp:

- Ngọc Điệp này! Như anh bắt gặp một cô bé dễ thương như Điệp thì anh phải làm sao?

Câu hỏi quá đột ngột, làm Điệp thấy tâm tư mình bị xao động mạnh, cô im lặng nghe tim mình đập nhanh hơn, cô mơ hồ đoán biết Hùng Mạnh muốn bày tỏ nỗi lòng cùng mình.

Hùng Mạnh lên tiếng hỏi thêm:

- Sao Điệp không trả lời anh?

Cô đáp khi thoáng một ý nghĩ nghịch ngợm:

- Vì Điệp thấy mình đâu có dễ thương như anh bảo đâu.

Mạnh kêu lên:

- Trời ơi! nếu Điệp mà tự thấy được mình dễ thương, thì con trai trên đời này chắc sẽ chết mất hết quá.

Ngọc Điệp hơi nũng nịu:

- Anh nói quá lời nữa rồi.

Hùng Mạnh đưa tay trái áp sát ngực, chỗ quả tim đang nhịp liên hồi, lòng anh chất chứa một niềm vui không tên, cùng những xao xuyến rộn ràng nhất đời. Anh nhìn những dãy núi xanh thẳm trước mặt, một cảm giác thật sáng khoái và sức sống yêu đời dâng tràn ngập lòng anh.

Tiếng nói trẻ trung của Hùng Mạnh bày tỏ lòng mình:

- Ý là Điệp thấy mình không dễ thương mà tim anh còn đập liên hồi như thế này. Nếu bằng ngược lại chắc quả tim anh phải nhảy ra khỏi lồng ngực mà...

Ngọc Điệp hơi kinh ngạc, nhưng cô mỉm cười hỏi:

- Trời đất ơi! Anh nói gì nghe ghê quá vậy. Quả tim anh nhảy ra khỏi lồng ngực để làm gì?

Hùng Mạnh bật cười nói ý nhị:

- Để mà tiếp tay với anh cản ngăn những chàng trai vây lấy quanh Ngọc Điệp.

Sau câu nói của Hùng Mạnh hai tiếng cười cùng hoà nhau thật nồng ấm, thật nhịp nhàng.

Phải chăng đó là tiếng cười hoà điệu để báo hiệu một tình yêu đang bắt đầu nảy nở?!